

ше Сжби, — онзи, дето има чифликъ въ Иланлъкъ. Помпадуръ се казва.

— Кой? — попита дѣдо Станчо.

— Коня. Тѣй му е името, Помпадуръ.

— Тозъ ли е? — каза зарадванъ Бунала.

— А, той билъ!

И когато човѣкътъ съ коня дойде наспоредъ тѣхъ, той прострѣ ржка, развълнуванъ, изтрѣпналъ и каза низко, съ молба и съ драгостъ въ гласа си:

— Чакай, бе момче, чакай да го погледаме!

Младиятъ човѣкъ, слуга навѣрно, се спрѣ и се усмихна. Коньтъ бѣше голѣмъ, едъръ, съ права широка шия, съ широки гърди, отзадъ закржгленъ като бѣчва. И все пакъ тѣлото му бѣше тѣй съразмѣрно, че изглеждаше прибранъ, удивително строенъ и хубавъ. Гривата му бѣше кжса и само отъ едната страна, но опашката му стигаше чакъ до земята. Очитѣ му — какъ умно гледаше! — бѣха черни, влажни, подъ тѣхъ се гърчеха тънки жили. Други жили, по-дебели, имаше по корема си.

Бунала го огледа отворедъ. После дойде при него, поглади го по челото и го потупа по шията. Коньтъ мръдна леко и изпрѣхтѣ, като че въздѣхна.

— Брава, конче! Брава, юначе! — говорѣше му галено Бунала. — Какъ се казва? Пом-па-дуръ, тѣй ли? Помпадуръ. — Бунала